

11 Tdo 1268/2005

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud projednal v neveřejném zasedání dne 24. listopadu 2008 dovolání obviněného L. T. T., proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. února 2004, sp. zn. 5 To 9/2004, v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp. zn. 2 T 19/2003, a rozhodl t a k t o :

Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. s e dovolání obviněného o d m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 17. října 2003, sp. zn. 2 T 19/2003, byl obviněný L. T. T. uznán vinným trestným činem porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák. a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání jednoho roku.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 3. února 2004, sp. zn. 5 To 9/2004, byl k odvolání podaným pouze obviněným podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. výše citovaný rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 8 zrušen ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 písm. b) tr. ř. bylo nově rozhodnuto tak, že obviněnému byl podle § 57 odst. 1, odst. 2 tr. zák. uložen trest vyhoštění na dobu pěti let.

Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podal obviněný prostřednictvím obhájce v zákonné lhůtě dovolání, které opřel o dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), k) a l) tr. ř. V úvodu svého mimořádného opravného prostředku namítá, že již soud prvního stupně se dopustil závažného procesního pochybení, jestliže neprovedl obhajobou navrhané důkazy, především výslechy svědků N. M., jeho manželky a svědka S. Odvolacímu soudu pak vytýká, že se nevypořádal s námitkou zpochybňující naplnění subjektivní stránky posuzovaného trestného činu. V souladu se svou obhajobou uplatněnou v řízení před soudy obou stupňů znovu opakuje, že zakoupil prodejní stánek od N. M. s tím, že doprodá jeho zboží a nelze mu tedy klást k tíži, že N. M. jako majitel tohoto zboží neměl k dispozici příslušné doklady k původu prodávaného zboží. Jen na podkladě těchto skutečností není možno dovozovat jeho zavinění ve formě úmyslu vyžadované v zákoně pro trestný čin, kterým byl uznán vinným. Podle názoru dovolatele jde u něj nanejvýš o zavinění ve formě nedbalosti. Dále na adresu odvolacího soudu namítá, že ve veřejném zasedání konaném o jeho odvolání provedl důkazy doličnými předměty (tj. hodinkami), což pokládá za nezákonný postup, který je v rozporu s pravomocemi odvolacího soudu. Ve vztahu k výroku o trestu má pak za to, že odvolací soud porušil zásadu zákazu reformatio in peius, když mu uložil trest vyhoštění, neboť tak mu byl ve skutečnosti uložen trest přísnější, než podmíněný trest odnětí svobody uložený soudem prvního stupně, ačkoliv odvolání státním zástupcem v jeho neprospěch podáno nebylo, a odvolací soud takto rozhodl jen na podkladě jeho odvolání.

V závěru dovolání obviněný uvádí, že dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. tedy spatřuje v tom, že zjištěným jednáním nebyly naplněny všechny obligatorní znaky skutkové podstaty předmětného trestného činu, zejména jeho subjektivní stránka, a že došlo k nesprávnému hmotně právnímu posouzení též ve vztahu k druhu a výši uloženého trestu, když mu byl odvolacím soudem k jeho odvolání uložen přísnější trest. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. byl podle jeho názoru naplněn tím, že odvolací soud rozhodl pouze ohledně odvolání proti výroku o trestu, ale již nerozhodl o jeho odvolání proti výroku o vině, tj. nerozhodl o zamítnutí odvolání v této části. Naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. shledává v tom, že odvolací soud, aniž by tak učinil výrokem svého rozhodnutí, zamítl jeho odvolání proti výroku o vině, ačkoli nebyly splněny procesní podmínky pro takové rozhodnutí, neboť „... řízení vedené před soudem I. stupně a napadené rozhodnutí trpí podstatnými vadami, které zakládají jeho nezákonnost a tedy povinnost soudu odvolacího takové rozhodnutí zrušit a vrátit jej soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.“

V petitu dovolání navrhl, aby Nejvyšší soud svým rozhodnutím zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2004, sp. zn. 5 To 9/2004, v celém rozsahu a věc vrátil tomuto soudu k novému projednání a rozhodnutí.

K podanému dovolání se nejvyšší státní zástupce vyjádřil prostřednictvím státního zástupce činného u Nejvyššího státního zastupitelství tak, že namítaný důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je sice naplněn námitkou dovolatele ohledně absence subjektivní stránky, obsahově však této námitce nelze vyhovět. Soudy učinily správný a logický závěr, že obviněný tím, že zboží renomovaných firem nabízel k prodeji a

prodával bez příslušných dokladů a současně prodával za cenu výrazně nižší, než je cena originálních výrobků, musel být minimálně srozuměn s tím, že jím nabízené a prodávané zboží je označeno padělanými ochrannými známkami. V rámci tohoto dovolacího důvodu uplatněná námitka o nepřiměřenosti uloženého trestu není způsobilá naplnit dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť v souvislosti s výrokem o trestu může taková nesprávnost spočívat např. v pochybení při ukládání úhrnného, souhrnného, příp. společného trestu, k čemuž však v předmětné věci nedošlo. Případná pochybení soudu spočívající v uložení nesprávného druhu či výměry trestu jsou dovolacím důvodem jen za podmínek obsažených v § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., avšak o žádnou z alternativ tohoto dovolacího důvodu se nejedná a obviněný se navíc dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. ani nedomáhá. Jeho výhrady stran uloženého trestu nenaplníují žádný z dovolacích důvodů a dovolání tak podal v této části z jiného, než zákonného důvodu. K dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. uvádí, že v napadeném rozhodnutí odvolacího soudu žádný výrok nechybí ani není neúplný.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zkoumal, zda v této trestní věci je dovolání přípustné, zda bylo podáno v zákonné lhůtě a oprávněnou osobou. Shledal přitom, že dovolání přípustné je /§ 265a odst. 1, 2 písm. a), h) tr. ř./, že bylo podáno v zákonné lhůtě, jakož i na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 3 tr. ř.) a že bylo podáno oprávněnou osobou /§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř./.

Vzhledem k tomu, že dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., musel Nejvyšší soud dále posoudit otázku, zda obviněným uplatněné dovolací důvody lze považovat za důvody uvedené v citovaném ustanovení zákona, jejichž existence je zároveň podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem /§ 265i odst. 3 tr. ř./ V úvahu přitom přicházelo posouzení pouze ve vztahu k části ustanovení § 265b tr. ř., a to k odstavci prvnímu.

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Dovolání podané z citovaného důvodu je tedy určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva. Dovoláním podaným z tohoto důvodu tedy nelze namítat vady právního posouzení z hlediska procesních předpisů. Nejvyšší soud je povinen zásadně vycházet ze skutkových zjištění soudu prvního, resp. druhého stupně učiněných na základě postupu předpokládaného ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. ř. a v návaznosti na zjištěný skutkový stav zvažuje hmotně právní posouzení, přičemž změna skutkových zjištění učiněných soudem prvního, resp. druhého stupně dovolacím soudem je vyloučena, neboť zákonný výčet dovolacích důvodů v § 265b tr. ř. je taxativní a přezkum skutkových zjištění není v tomto ustanovení jako důvod dovolání uveden.

Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. musí být v dovolání skutečně tvrzen a odůvodněn konkrétními vadami, které jsou dovolatelem spatřovány v právním posouzení skutku vymezeného ve výroku rozhodnutí soudu prvního a druhého stupně, nebo v jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V opačném případě nelze dovodit, že dovolatelem byl uplatněn důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. spočívající v nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení, ale důvod jiný.

S ohledem na výše uvedené pak v posuzované věci Nejvyšší soud nemohl nijak přihlížet k té části dovolání, v níž obviněný namítal, že soudy neprovedly obhajobou navrhané důkazy (tj. výsledky svědků), a že ve vztahu k zavinění obviněného nesprávně hodnotily provedené důkazy, pokud vycházely ze zjištění, že obviněný prodával padělky zboží, aniž přihlédly k tomu, že se jednalo o zboží, jež převzal v souvislosti se zakoupením prodejního stánku. V této části dovolání se námitky obviněného vymykají z rámce zákonného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., protože se jedná o námitky skutkové povahy, nikoliv hmotně právní, neboť jde o námitky, které směřovaly proti způsobu, jakým byly hodnoceny provedené důkazy a proti rozsahu dokazování. Přitom na základě obsahu spisu je třeba zdůraznit, že mezi skutkovými zjištěními, která soudy po zhodnocení provedených důkazů učinily, a právním posouzením věci není dán žádný rozpor. Soudy svá skutková zjištění opřely o konkrétní skutečnosti vyplývající z provedených důkazů a na základě toho pokládaly za vyvrácenou obhajobu obviněného. V podrobnostech lze odkázat na přesvědčivé odůvodnění rozhodnutí obou soudů. V posuzované věci se tedy nejedná o případ, kdy jsou právní závěry soudu v extrémním nesouladu s vykonanými skutkovými zjištěními anebo z nich v žádné možné interpretaci odůvodnění soudního rozhodnutí nevyplývají, a kdy je nutno takovéto rozhodnutí považovat za stojící v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jakož i s čl. 90 Ústavy (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2005, sp. zn. III. ÚS 578/04).

Rovněž tak Nejvyšší soud nepřihlížel k té části dovolání, v níž obviněný namítal, že soud druhého stupně provedl důkaz „předmětem doličným“ – hodinkami zajištěnými na stánku obviněného, neboť i v tomto směru se dovolací námitky vymykají z rámce zákonného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Tato

výhrada totiž směřuje proti postupu (odvolacího) soudu při provádění dokazování. Obviněný tím ve skutečnosti zpochybnil možnost odvolacího soudu opřít o tuto část dokazování skutková zjištění. Navíc lze jen pro úplnost poznamenat, že stávající právní úprava (srov. zejména § 259 odst. 1, 3 tr. ř.) právě naopak předpokládá, že odvolací soud v případě potřeby doplní dokazování provedené v řízení před soudem prvního stupně. Ze strany obviněného tak jde o námitky vztahující se k dodržování procesních ustanovení, zejména ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř., upravujících postup orgánů činných v trestním řízení při zjišťování skutkového stavu věci, zatímco zákonným dovolacím důvodem je porušení ustanovení hmotného práva. Jde tedy o námitky nikoliv proti „právnímu posouzení skutku“, jímž byl obviněný uznán vinným, ani proti jinému „hmotné právnímu posouzení“, tj. jinému než je právní kvalifikace skutku, jímž byl obviněný uznán vinným, a proto jde o námitky, které jsou ve vztahu k uvedenému důvodu dovolání právně irrelevantní a nejsou způsobilé založit ani žádný jiný dovolací důvod taxativně vymezený v ustanovení § 265b tr. ř.

Dovolací důvod podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. byl ovšem relevantně uplatněn v té části dovolání, v níž obviněný namítl, že skutková zjištění soudů obou stupňů nedávají podklad pro závěr, že jednal úmyslně ve vztahu k naplnění zákonných znaků skutkové podstaty trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák.

Nejvyšší soud shledal, že tato dovolací námitka je zjevně neopodstatněná.

Trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák. se dopustí ten, kdo doveze, vyveze nebo uvede do oběhu výrobky nebo služby neoprávněně označené ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému, nebo známkou snadno s ní zaměnitelnou.

Podle názoru Nejvyššího soudu skutková část výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně ve spojení s odpovídající částí jeho odůvodnění obsahují konkrétní skutková zjištění, která vyjadřují všechny zákonné znaky tohoto trestného činu. Ze skutkových zjištění soudu prvního stupně totiž vyplývá, že obviněný dne 16. 5. 2002 kolem 9.00 hodin na tržišti u ÚAN F., u prodejního stánku nabízel k prodeji více kusů náramkových hodinek (blíže konkretizovaných ve výroku rozsudku) s padělaným označením ROLEX, GUCCI, CUECI, CITEZIN, CETEZEN a Calvin Klein, tedy s označením snadno zaměnitelným s ochrannou známkou ROLEX, GUCCI, CITIZEN, Calvin Klein, k nimž mají výhradní právo užívání společnosti zapsané v seznamu ochranných známek vedeném Úřadem průmyslového vlastnictví.

Nalézací soud své úvahy o úmyslné formě zavinění obviněného založil především na výpovědi svědka L. A., který mimo jiné uvedl, že „... při kontrole tržnice na F. si povšiml stánku, kde obviněný nabízel k prodeji náramkové hodinky označené ochrannou známkou za ceny neodpovídající běžným cenám na trhu, zde si zakoupil náramkové hodinky zn. Rolex za 600,- Kč a na zboží si nechal vystavit paragon. Prodávající na výzvu k předložení nabývacích dokladů k předmětnému zboží je nebyl schopen doložit ... (str. 2 rozsudku).“ Toto zjištění přitom není nijak v rozporu s obhajobou obviněného, podle níž stánek převzal i s těmito hodinkami od původního majitele. I na základě těchto skutečností soud učinil logický závěr, že obviněný se trestného jednání dopustil minimálně ve formě úmyslu nepřímého podle § 4 písm. b) tr. zák., když zboží renomovaných firem, které převzal bez jakýchkoli dokladů od původního majitele stánku a které nabízel k prodeji a prodával za cenu výrazně nižší, musel být minimálně srozuměn s tím, že toto zboží je označeno falešnou ochrannou známkou, tedy že se jedná o padělky (srov. str. 3 rozsudku). Odvolací soud se s úvahami nalézacího soudu ztotožnil a v tomto kontextu ve svém odůvodnění ještě poukázal na všeobecnou známost uvedených ochranných známek ROLEX, GUCCI, CITIZEN a Calvin Klein, na nízkou kvalitu obviněným nabízeného a prodávaného zboží, jakož i na ten fakt, že obviněný se již předtím dlouhodobě zabýval prodejem různého spotřebního zboží (např. textilu, označeného i stejnou ochrannou známkou jako předmětné zboží).

Jestliže nalézací soud v posuzované věci dospěl k závěru, že zjištěné jednání obviněného naplňuje jak po formální, tak materiální stránce všechny znaky skutkové podstaty trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu a odvolací soud se s tímto názorem plně ztotožnil, Nejvyšší soud neshledává důvody ke zpochybňování jejich závěrů a námitky obviněného považuje za neopodstatněné.

Další námitka dovolatele, kterou podřadil pod dovolací důvod předvídaný ustanovením § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., spočívající v tvrzení, že mu byl odvolacím soudem ukládán trest v rozporu se zásadou zákazu reformatio in peius, neodpovídá uplatněnému důvodu dovolání. Prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. ve vztahu k výroku o trestu lze namítnout nesprávné hmotné právní posouzení ve vztahu k některým „zvláštním podmínkám“ při ukládání trestu, tj. pochybení soudu při ukládání souhrnného trestu, úhrnného trestu a společného trestu za pokračování v trestném činu (viz rozhodnutí pod č. 22/2003 Sb. rozh. tr.). Navíc

v katalogu trestů uvedených v § 27 trestního zákona je trest odnětí svobody uveden jako první, zatímco trest vyhoštění jako předposlední. Tím dal zákonodárce dostatečně najevo, že se jedná o trest podstatně mírnější než ostatní tresty, tedy i trest odnětí svobody, byť podmíněně odložený.

Otázku, zda postupem odvolacího soudu v posuzované věci došlo či nedošlo k porušení zákazu reformace in peius, nelze řešit prostřednictvím žádného ze zákonných důvodů dovolání. V této souvislosti je možno připomenout, že k nápravě některých procesně právních vad, které obsahově nenaplnují žádný zákonný dovolací důvod, lze přistoupit prostřednictvím dalších mimořádných opravných prostředků (srov. např. podmínky stížnosti pro porušení zákona podle ustanovení § 266 tr. ř. a násl.).

Jako další uplatnil obviněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř., který je naplněn, jestliže v rozhodnutí některý výrok chybí nebo je neúplný.

V napadeném rozsudku žádný výrok nechybí ani není neúplný. Obviněný podal odvolání proti všem výrokům rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8, to znamená proti výroku o vině a výroku o trestu. Z podnětu odvolání obviněného Městský soud v Praze přezkoumal podle § 254 tr. ř. rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 8 ve všech jeho výrocích a shledal výrok o vině správným a výrok o trestu nesprávným. V napadeném rozsudku to vyjádřil tím, že podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. zrušil v rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 výrok o trestu a podle § 259 odst. 3 písm. b) tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněnému podle § 57 odst. 1, odst. 2 tr. zák. uložil trest vyhoštění na dobu pěti roků.

Z důvodů, které vyplývají z předchozích částí tohoto usnesení Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. zjevně neopodstatněné dovolání obviněného odmítl. V souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. toto rozhodnutí učinil v neveřejném zasedání.

P o u ě n í : Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 24. listopadu 2007

Předseda senátu:
JUDr. Antonín Drašík

POZN.: ROZHODNUTÍ BYLO OBVINĚNÉMU DORUČENO DNE 11. 1. 2010